

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 K 095926 21 Kž
Novi Travnik, 18.05.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić, kao predsjednice vijeća, te Darmina Avdić i Zuhdije Ćosić, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Erme Jusić, u krivičnom predmetu protiv optuženog R. A., zbog krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 1. točka a) u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama optuženog i Kantonalnog tužilaštva Travnik, izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 095926 15 K od 11.02.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 18.05.2021. godine, a primjenom člana 328. i člana 329. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba optuženog R. A. odbija se kao neosnovana, a uvažava se žalba Kantonalnog tužilaštva Travnik i preinačava se presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 095926 15 K od 11.02.2021. godine u odluci o kazni tako da se, za krivično djelo za koje je tom presudom oglašen krivim, optuženi R. A. osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 095926 15 K od 11.02.2021. godine, optuženi R. A. oglašen je krivim da je počinio krivično djelo teške krađe iz člana 287. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije BiH, pa je za isto djelo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci. Pored toga, pobijanom presudom optuženom je u izrečenu kaznu uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru u periodu od 31.12.2020. godine do 07.01.2021. godine, oštećeno Privredno društvo „Matuka Export Import“ Novi Travnik je sa imovinskopravnim zahtjevom upućeno na parnicu, a optuženi je djelimično obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka plaćanjem paušala u iznosu od 60,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, dok je u odnosu na ostale troškove optuženi oslobođen obaveze naknade, te

je istovremeno odlučeno da ti troškovi koji se odnose na nagradu i nužne izdatke branioca padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je izjavio optuženi R. A., po svom braniocu Bekiru Ferizović advokatu iz Travnika, a zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili da se ista presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe.

Žalbu na prvostepenu presudu izjavilo je i Kantonalno tužilaštvo Travnik zbog odluke o kazni s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako što će se optuženom R. A. izreći strožija kazna zatvora.

Odgovor na žalbu branioca optuženog podnio je kantonalni tužilac, pa se u odgovoru navodi da se iz žalbe branioca ne može zaključiti o kojim bitnim povredama krivičnog postupka se radi, jer iste nisu navedene niti se iz obrazloženja žalbe može zaključiti u odnosu na koju bitnu povredu pobrojano u odredbi člana 312. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH se odnosi žalba. Kada je u pitanju drugi žalbeni osnov u žalbi branioca optuženog kantonalni tužilac u odgovoru navodi da je nejasno da li je žalba podnijeta zbog pogrešno ili zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa se zbog toga predlaže da se žalba branioca odbije kao neosnovana.

I branilac optuženog izjavio je odgovor na žalbu kantonalnog tužioca, pa se u odgovoru ponavljaju žalbeni navodi tužioca, zatim olakšavajuće okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud i s tim u vezi da su se na isti način trebale cijeliti činjenice kako oštećeni nisu zainteresovani za krivično gonjenje optuženog niti za naknadu štete, da je optuženi starija osoba sa više od 60 godina života, da je postignuta specijalna i generalna prevencija, da se ranije osude nisu trebala cijeliti kao otežavajuće jer su iste trebale biti brisane po službenoj dužnosti, te da odbrana i u odgovoru na žalbu ostaje u cijelosti kod svoje žalbe i prijedloga u istoj, a u odnosu na žalbu kantonalnog tužioca se predlaže da se odbije kao neosnovana.

Obzirom da je branilac žalbom tražio da on i optuženi budu pozvani na sjednicu vijeća, to je ista zakazana i održana dana 18.05.2021. godine na koju je pristupio isti branilac ostajući kod svih žalbenih prigovora i prijedloga iz žalbe, dok na sjednicu nisu pristupili uredno obaviješteni optuženi i kantonalni tužilac, pa je sukladno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, sjednica vijeća održana u njihovom odsustvu.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, sukladno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

U vezi žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka branilac optuženog u žalbi ne precizira koju bitnu povredu postupka je počinio prvostepeni sud, ali iz žalbenih navoda proizilazi da branilac ukazuje na bitnu povredu iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, pa u tom pravcu prigovara da je izreka presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi odnosno razlozima presude, jer za

utvrđenje odlučnih činjenica sud samo paušalno navodi da je na osnovu izjava svjedoka S. S., S. B., H. K. i M. A. A. cijenio kao pouzdane, objektivne i nepristrasne, zatim da paušalno navodi kako iskaz optuženog neuvjerljiv i da odbrana nije ponudila niti jedan prihvatljiv argument koji bi doveo u sumnju dokaze izvedene po prijedlogu tužilaštva, te da je prvostepeni sud pribavio informaciju migracionog centra iz Š. o boravku optuženog u istoj zemlji, da odbrana takve razloge ne može prihvatiti, jer kako objasniti da svjedok S. S. ima nadimak „Č.“ što se vidi iz presude istog prvostepenog suda broj 51 0 K 014343 08 K od 11.05.2011. godine kojom je zajedno sa R. A. i bratom Dž. M. osuđen za isti događaj kao u ovom predmetu, da se nelogičnosti pojavljuju i na okolnosti izvršioca predmetnog krivičnog djela u odnosu na navedenu presudu i da prvostepeni sud nije brižljivo i savjesno cijenio iskazu optuženog kao svjedoka prema kojem u kritično vrijeme nije na području općine V.

Ove žalbene prigovore sud ocjenjuje neosnovanim iz razloga što nema ničega nerazumljivog ili protivrječnog u samoj izreci pobijane presude niti u njenim razlozima, a isto tako ne stoje ni žalbeni navodi kako nižestepeni sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama nego da samo paušalno navodi da je iskaze u žalbi navedenih svjedoka cijenio kao pouzdane, objektivne i nepristrasne, a na suprotan način iskaz optuženog. Ovo iz razloga što prvostepeni sud u relevantnom dijelu prenosi iskaze svjedoka na koje se poziva u svojoj presudi, a zatim vrši ocjenu i analizu tih dokaza i pravilno izvodi zaključak o njihovoj međusobnoj podudarnosti i saglasnosti u nizu detalja koji ukazuju i na njihovu uvjerljivost, te vjerodostojnost, a to sve pri osnovanoj konstataciji da odbrana nije ponudila niti jedan prihvatljiv argument koji bi doveo u pitanje ili sumnju istinitost tih iskaza. Time se želi kazati da prvostepeni sud daje razloge o odlučnim činjenicama koje su bile osnova za konačne činjenične zaključke o dokazanosti krivične odgovornosti optuženog za predmetno krivično djelo. Ovo se odnosi i na postavljeni koncept odbrane koji se u cijelosti ogleda u tome da se optuženi u vrijeme izvršenja djela nije nalazio u B. i H. nego u Š., pa kako su takvi navodi optuženog kao svjedoka opovrgnuti objektivnim i nespornim dokazom tj. informacijom migracionog centra u Š. o periodu boravka optuženog u toj zemlji, to onda dodatno ukazuje na neosnovnost žalbenih prigovora kako su paušalni navodi prvostepenog suda o ocjeni izvedenih dokaza, a time i na neosnovanost žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Najveći dio žalbe branioca optuženog odnosi se na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u vezi čega je prvi prigovor da svjedok S. S. ima nadimak „Č.“ što je vidljivo iz presude istog prvostepenog suda broj 51 0 K 014343 08 K od 11.05.2011. godine. Međutim, time se ne dovodi u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, jer činjenica da jedna osoba ima određeni nadimak, kao u ovom slučaju „Č.“ naravno da ne isključuje mogućnost da takav nadimak nosi i druga osoba, a osim toga prvostepeni sud svoje činjenične zaključke ne zasniva na nadimku optuženog, iako isti pored nadimka „B.“ ima i nadimak „Č.“, nego na činjenici da je, prema iskazima svjedoka E. Z. i M. A. A., osoba koja im je nudila na prodaju PVC stolariju i kamion bila ćelava i na glavi imala kačket, a što odgovara opisu optuženog.

Nadalje, branilac u žalbi ukazuje na nelogičnost koja se pojavljuje na okolnost da je navedenom presudom istog prvostepenog suda od 11.05.2008. godine navedeno da su izvršioци krivičnog djela teške krađe kamiona marke „Mercedes“ sa priključnim

vozilom S. S. zvanu „Č.“, M. Đ. i navodno R. A., a da S. brat Đ. M. niti je optužen niti je pristupio kao svjedok u ovom predmetu zbog bolesti. Neosnovani su ovakvi žalbeni prigovori jer činjenica da mogući počinitelj predmetnog krivičnog djela nije optužen ne utiče na osnov za krivično gonjenje optuženog u ovom predmetu kao saizvršioca niti na postojanje njegove krivične odgovornosti. Isto tako, okolnost da Đ. M. kao mogući saizvršilac nije pristupio kao svjedok u ovom predmetu zbog bolesti ne utiče na potpunost utvrđenog činjeničnog stanja iz razloga što činjenična podloga utvrđena izvedenim dokazima jeste dovoljna za zaključak kako je dokazana krivica optuženog, te se s tim u vezi neosnovanim pokazuje prigovor u pogledu nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja da je prvostepeni sud trebao provesti vještačenje po vještaku medicinske struke na okolnost da li je Đ. M. bio u mogućnosti pristupiti na glavni pretres zbog zdravstvenih problema.

Nadalje, činjenično stanje nije ostalo nepotpuno utvrđeno time što nižestepeni sud nije odlučio da se u ovaj predmet kako se kaže u žalbi preklopi predmet koji je vođen pred istim prvostepenim sudom protiv u tom predmetu optuženog S. S. zbog istog krivičnog djela u kojem je S. priznao izvršenje, a iz istih razloga kao naprijed, odnosno što osuda jedne osobe u određenom predmetu nije ni od kakvog utjecaja na utvrđivanje postojanja ili nepostojanja krivice druge osobe u drugom krivičnom predmetu iako se radi o istom krivičnom djelu.

Konačno branilac u žalbi postavlja pitanje kako dati punu vjeru svjedoku S.S. koji je na glavnom pretresu dao kontradiktornu izjavu u odnosu na izjavu u policiji u K. vezano za određene okolnosti koje se nabrajaju u žalbi, ali u situaciji kada se žalbom ne precizira u čemu se konkretno ogledaju te kontradiktornosti odnosno šta je pomenuti svjedok kazao na glavnom pretresu, a šta u istrazi i da li se te razlike odnose na bitne činjenice i okolnosti od kojih zavisi ocjena vjerodostojnosti iska svjedoka, to se onda takvi prigovori od strane ovog suda ocjenjuju kao neodređeni, a potom i kao neosnovani.

Ostatak žalbe branioca optuženog odnosi se na temeljena načela zakona o krivičnom postupku, obavezi suda da potpuno utvrdi kako činjenice koje terete optuženog, tako i one koje idu u njegovu korist, zatim presumpciju nevinosti, da je teret dokazivanja na tužiocu, da sud mora donijeti oslobađajuću presudu i onda kada nije uvjeren ni u krivnju ni u nemilost optuženog primjenom načela in dubio pro reo i prava na pravično suđenje iz člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, da je sud dužan savjesno ocijeniti sve dokaze pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, da načelo slobode ocjene dokaza ne predstavlja apsolutnu slobodu suda, jer je ona ograničena općim pravilima i zakonitostima ljudskog mišljenja i iskustva, zatim da za dokazivanje indicijama vrijedi pravilno da indicije moraju djelovati kao čvrst, zatvoren krug koji dozvoljava samo jedan zaključak u odnosu na relevantnu činjenicu, te da objektivno potpuno isključe mogućnost drugačijeg zaključka, pa se na kraju zaključuje kako razlozi koje je naveo prvostepeni sud u odnosu na svoje ubjeđenje da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret nisu zadovoljavajući sa aspekta naprijed navedenih načela i pravila.

Iz prednjih prigovora se vidi da se generalno pobrajaju i konkretizuju određena načela, pravila i ograničenja krivičnog postupka i s tim u vezi postupanje suda, te da se paušalno prigovara kako razlozi koje naveo nižestepeni sud u pogledu svojih činjeničnih zaključaka o dokazanoj krivici optuženog za predmetno krivično djelo nisu

zadovoljavajući sa aspekta tih načela i pravila, ali se takav paušalan prigovor ne može prihvatiti kao osnovan naročiti kada se ima u vidu da je prvostepeni sud i po nalaženju ovog suda osnovano zaključio kako izvedeni dokazi dokazuju da je optuženi poduzeo radnje opisane u izreci presude posebno kada se ima u vidu da se cijeli koncept odbrane zasniva samo na tvrdnji optuženog da on u vrijeme izvršenja djela, a time i u vrijeme prodaje otuđenih predmeta nije bio u B. i H. nego u Š. kao azilant i da je upravo optuženi insistirao da sud o tome pribavi informaciju odnosno dokaz od nadležnog organa K. Š., te da je sud takav dokazni prijedlog optuženog prihvatio i pribavio informaciju migracionog centra koji potvrđuje da je optuženi, i to prema njegovoj izjavi koju im je dao, napustio područje B i H tek 14.03.2008. godine, dakle skoro mjesec dana nakon izvršenja djela, pa kada se uz to ima u vidu sadržaj iskaza svjedoka na koje se u prilog svoje odluke poziva prvostepeni sud, to se onda u konačnici žalba branioca optuženog i u odnosu na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje također pokazuje kao neosnovana zbog čega je žalbu kao takvu bilo nužno odbiti primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Nasuprot tome, osnovanom je ocijenjena žalba kantonalnog tužioca koji prvostepenu presudu pobija zbog odluke o kazni s prijedlog da se ista presuda preinači izricanjem kazne zatvora optuženom u znatno dužem trajanju. Naime, kantonalni tužilac žalbom prigovara da se izrečenom kaznom ne može ostvariti svrha kažnjavanja kada se odredbe člana 7. i člana 42. Krivičnog zakona Federacije BiH dovedu u vezu sa načinom izvršenja krivičnog djela, težinom posljedice i brojem ranijih osuda optuženog, pa i za isto krivično djelo, da se materijalne prilike optuženog nisu mogle cijeliti kao olakšavajuća okolnost, jer sud nije precizirao o kakvim se to prilikama radi, da se protek vremena od dana izvršenja djela također ne može uzeti kao olakšavajuća okolnost jer je iz dokaza u spisu vidljivo da je optuženi bio u bjekstvu zbog izbjegavanja izdražavanja kazne po ranijim osudama, da je za njim bila raspisana potjernica zbog čega je bio nedostupan prvostepenom sudu te time upravo optuženi uzrokovao znatan protek vremena od izvršenja djela do presuđenja. Nadalje, tužilac navodi da ni činjenica da su otuđeni predmeti vraćeni vlasnicima nije olakšavajuća okolnost za optuženog jer je vraćanje tih predmeta rezultat istrage i rada policijskih organa u suradnji sa građanima, a nikako doprinosa ili saradnje optuženog. Na kraju žalbe se posebno ukazuje na broj i vrstu ranijih osuda što se kao otežavajuća okolnost nije cijelilo u dovoljnoj mjeri kada se ima u vidu da je optuženom izrečena kazna zatvora u visini propisanog posebnog minimuma za predmetno krivično djelo.

Po nalaženju ovog suda svi naprijed navedeni žalbeni prigovori stoje iz razloga što materijalne prilike na koje se poziva prvostepeni sud nisu precizirani, da je optuženi izbjegavanjem krivičnog postupka i izdržavanja kazne po drugim osudama prouzrokovalo da krivični postupak u ovo predmet dugo traje, pa mu se onda to ne može uzeti kao olakšavajuća okolnost, kao i da optuženi, prema stanju u spisu i izvedenim dokazima, ničim nije doprinio da se otuđeni predmeti vrate vlasnicima. Kada se uz to ima u vidu znatna vrijednost otuđenih predmeta, naročito otuđenog kamiona i priključnog vozila, čega je optuženi kao automehaničar i profesionalni vozač svakako bio svjestan, a što utiče na to da stepen krivične odgovornosti bude veći nego da je stvar izvršenja djela manje vrijednosti, te posebno kada se ima u vidu da je optuženi ranije osam puta osuđivan od čega jednom i za isto krivično djelo i to nakon izvršenja

predmetnog krivičnog djela i da te osude nisu trebale biti brisane, kako to tvrdi branilac optuženog u odgovoru na žalbu tužioca, jer ponavljanje krivičnih djela isključuje mogućnost brisanja ranijih osuda, onda se i po ocjeni ovog suda izrečena kazna zatvora u trajanju minimalne zapriječene za predmetno krivično djelo pokazuje kao neadekvatna težini djela i ličnosti optuženog zbog čega žalbu kantonalnog tužioca bilo nužno uvažiti i preinačiti prvostepenu presudu na način kako je to učinjeno izrekom ove presude, a sve kako bi se ostvarila zakonom propisna svrha kažnjavanja iz člana 7. i člana 42. Krivičnog zakona Federacije BiH, pri čemu će i sve olakšavajuće okolnosti koje se objektivno stiču na strani optuženog u dovoljnoj doći do izražaja kada se ima u vidu da je kao maksimalna kazna za ovo krivično djelo propisana kazna zatvora u trajanju od 5 godina.

Zbog svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Erma Jusić

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić

Pravna pouka:
Protiv ove presude žalba nije dopuštena.